

УДК 343.163(477)

А.С. КУРИСЬ, Харківський національний університет внутрішніх справ

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ КЕРІВНИКА В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

Ключові слова: адміністративна діяльність, керівник, органи прокуратури

Нагальна потреба зміцнення в Україні законності та правопорядку є однією з найбільш суттєвих складових завдання зі зміцнення демократії та створення правової держави. Саме органом, на який покладені завдання здійснення нагляду за додержанням та правильним застосуванням законів в Україні, є прокуратура – державний правоохоронний орган, певне місце в діяльності якого займає адміністративна діяльність керівників.

Слід зазначити, що загальні засади адміністративної діяльності керівників органів прокуратури раніше отримали лише частково належне розкриття в роботах вчених-адміністративістів, серед яких можна назвати О.М. Бандурку, Ю.М. Грошевого, П.М. Каркача, В.І. Малюгу, І.Є. Марочкіна, М.І. Мичко, Є.М. Поповича, В.В. Шубу, М.К. Якимчука та ін. Тому метою статті є дослідження діяльності органів прокуратури України та їх керівництва, а також нормативно-правових засад адміністративного регулювання їх функціонування.

Як відомо, діяльність органів прокуратури в Україні спрямована на утвердження верховенства закону, зміцнення правопорядку і має своїм завданням захист від неправомірних посягань на: закріплені Конституцією України незалежність держави, суспільний і державний лад, політичну та економічну систему, права національних груп і територіальних утворень; гарантовані Конституцією, іншими

законами України та міжнародними правовими актами соціально-економічні, політичні, особисті права і свободи людини і громадянина; основи демократичного устрою державної влади, правовий статус місцевих рад народних депутатів, органів територіального громадського самоврядування [1].

У державному механізмі України прокуратура виступає самостійним інститутом державного ладу, що реалізує покладені на неї Конституцією та законами України функції у взаємодії з іншими органами державної влади. Термін «прокуратура» (від лат. *procurator* – піклуюсь, керую) означає державний орган, що здійснює нагляд за точним виконанням законів, законності й для притягнення до суду правопорушника.

За ст.5 Закону України «Про прокуратуру» від 05.11.1991 р. № 1789-ХІІ [2], «*прокуратура України становить єдину систему*» з певними функціями.

В.В. Копейчиков та А.М. Колодій зазначають [3, с.701–702], що прокуратура – це «самостійний централізований орган державної влади, що діє в системі правоохоронних органів держави й забезпечує права і свободи людини, а також державну безпеку. Прокуратура не підпорядковується виконавчій або судовій владі, її діяльність є елементом системи стримувань і противаг між гілками влади». Тобто, фактично, прокуратура є єдиною централізованою системою державних органів, яка від імені України здійснює нагляд за точним виконанням та єдиним застосуванням законів через своєчасне виявлення правопорушень, вжиття заходів щодо їх усунення і притягнення винних до відповідальності.

В.Ф. Опришко також вважає, що прокуратура – єдина централізована система державних органів, які від імені України здійснюють нагляд за точним виконанням та єдиним застосуванням законів через своєчасне виявлення правопорушень, вжиття заходів щодо їх усунення і притягнення винних до відповідальності (§ 15.4 [1]).

Звідси, у самому загальному стислому вигляді, прокуратура України є єдиною центра-

лізованою системою органів державної влади, яка відповідно до Конституції України та законів України здійснює обвинувальну, представницьку та наглядову функції (В.Ф. Погорілко додає – «...та інші функції» [4]).

За спеціалізованою науковою та навчальною літературою сьогодні більше підкреслюється *приналежність прокуратури до системи правоохоронних органів держави*. Зокрема, під прокуратурою розуміють «самостійний централізований орган державної влади, що діє в системі правоохоронних органів і є складовою цією системи. Прокуратура забезпечує захист від протиправних посягань суспільного та державного ладу, прав і свобод людини, а також основ демократичного устрою державної влади засобами та методами, передбаченими законом. Прокуратура не підпорядкована законодавчій, виконавчій або судовій владі, оскільки її діяльність не залежить від будь-якої гілки влади». Вони жє зазначають, що прокуратура – це багатофункціональна державна структура з чітко визначеними функціями, найважливішими з яких є функції нагляду за додержанням законів у соціально-економічній, політичній та інших сферах життєдіяльності країни (§ 3.1 [5]).

Щодо нормативно-правових засад регулювання діяльності органів прокуратури, то Н.С. Юзікова зазначає [6, с.154-155], що таке регулювання відбувається згідно з Конституцією України, Законом України «Про прокуратуру», Кримінально-процесуальним кодексом України, Цивільним процесуальним кодексом України, Господарським процесуальним кодексом України, Кодексом України про адміністративні правопорушення, Кримінально-виконавчим кодексом України, Кодексом адміністративного судочинства України, Постановами Верховної Ради України від 06.11.1991 р. «Про затвердження Дисциплінарного статуту прокуратури України» та «Про затвердження Положення про класні чини працівників органів прокуратури України», наказами Генерального прокурора України від 15.03.2003 р. № 31/01-ок «Про затвердження Положення про організацію взаємодії

Генеральної прокуратури України з Верховною Радою України»; від 25.02.2004 р. № 2гн «Про організацію роботи з кадрами в органах прокуратури України»; від 19.09.2005 р. № 5гн «Про організацію участі прокурорів у судовому розгляді кримінальних справ та підтримання державного обвинувачення»; від 19.09.2005 р. № 4/1гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність»; від 15.04.2004 р. № 6/1гн «Про організацію діяльності органів прокуратури щодо захисту прав і свобод неповнолітніх»; від 19.09.2005 р. № 3гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів щодо захисту прав і свобод громадян, державних та публічних інтересів»; від 07.05.2004 р. № 9гн «Про організацію роботи органів прокуратури України в галузі міжнародного співробітництва і правової допомоги»; від 07.05.2004 р. № 6/3гн «Про організацію роботи по представництву прокурором інтересів громадянина або держави у суді»; від 24.01.2005 р. № 499ц «Щодо призначення працівників на керівні посади органів прокуратури України»; Рішенням Конституційного Суду України від 22.06.2004 р. № 13-рп/2004 щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини другої статті 16 Дисциплінарного статуту прокуратури України, затвердженого постановою Верховної Ради України, а також міжнародними договорами та угодами України, щодо організації та діяльності органів прокуратури, захисту прав та інтересів особи, суспільства та держави.

Цей перелік може бути суттєво розширений, наприклад, такими нормативно-правовими актами, як: розпорядженням Президента України «Про заходи щодо забезпечення нормального функціонування Генеральної прокуратури України» від 25.05.2007 р. № 114/2007-рп; наказом Головки КРУ, МВС України, Служби безпеки України, Генеральної прокуратури України «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної контролю-ревізійної служби, органів прокуратури,

внутрішніх справ, Служби безпеки України» від 19.10.2006 р. № 346/1025/685/53 та ін.

Разом із тим, треба зазначити, що з усієї нормативно-правової бази з проблем діяльності прокуратури України, зареєстрованих на сайті Верховної Ради України, *тільки один акт принаймні за назвою має відношення до керівників прокуратури* – це Указ Президента України «Про відповідальність керівників органів виконавчої влади та прокуратури в забезпеченні законності і правопорядку, прав і свобод громадян на території Одеської області» від 28.08.2003 р. № 944/2003 [7], але не з організаційних питань їх діяльності.

З цього можна зробити висновок, що *на законодавчому рівні діяльність саме очільників – керівників прокуратури різного рангу за часів незалежності України – не піддавалась відкритому ретельному аналізу та критиці*, і фактично не переглядалась із часів затвердження у 1991 році Закону України «Про прокуратуру» [2], який, до речі, так і не містить якихось особливих норм щодо діяльності керівників органів прокуратури (крім Генерального прокурора). Тобто, раніше вказаний надзвичайно важливий принцип незалежності (самостійності) прокуратури від виконавчої та судової влади побічно «автоматично спрацьовує» і на сферу діяльності законодавчої влади, потрохи виводячи саме її керівників з-під контролю. І це при тому, що, як особливо підкреслюють С.Д. Гусарєв і О.Д. Тихомиров, зовнішньо-функціональний контроль прокуратури здійснюється єдиним органом – Верховною Радою України, перед якою Генеральний прокурор України, як керівник прокуратури, звітує за діяльність прокуратури не менш ніж один раз на рік [8].

Тому навряд чи можна вважати відверто доцільними стосовно діяльності керівників прокуратури будь-які заходи з організації та проведення громадянського контролю. При цьому широкому загалу відомим є тільки один чинний наказ Генерального прокурора України «Про організацію роботи і управління в органах прокуратури України» від 19.09.2005 р. № 1гн [9], який щодо діяльності

керівників прокуратури можна віднести до заходу із внутрішньо-системного контролю, та який безпосередньо стосується внутрішньої організації діяльності прокуратури, в тому числі, й частково – її керівництва.

Так, в ньому йдеться про необхідність «здійснювати належне *керівництво* підпорядкованими органами та працівниками...» (п.1); «призначати кваліфікованих і досвідчених працівників, що мають достатній практичний досвід роботи на *керівних посадах* в органах прокуратури і здатні принципово виконувати покладені на них обов'язки» (п.2); «належний розподіл обов'язків між *керівництвом* і підлеглими працівниками розглядати як найважливіші організаційно-управлінські чинники» (п.6); додержуватись «раціонального співвідношення *керівних*, оперативних і технічних *працівників*...» (п.6.3); «до своїх планів не включати не передбачених основним планом виїздів для перевірок та заходів, які потребують надіслання завдань підпорядкованим прокуратурам або реалізації на рівні перших *керівників* прокуратур» (п.9.2); «рішення за результатами таких перевірок приймати *керівнику* прокуратури після їх попереднього обговорення на колегії» (п.19.2); «звіти *керівників* структурних підрозділів заслуховувати на колегіях за наявності суттєвих недоліків у роботі, після попередньо вжитих заходів реагування... У разі виникнення питання щодо відповідності зазначених осіб займаній посаді ініціювати внесення його на розгляд атестаційної комісії, а у передбачених законодавством випадках порушувати питання щодо притягнення їх до дисциплінарної відповідальності» (п.22.3) тощо.

Разом із тим, на цьому етапі дослідження неможливо однозначно оцінити як дієвість запропонованих в наказі [9] або в тому ж Указі [7] заходів стосовно здійснення керівництва роботою прокуратури, так і їх достатність або повноту тощо.

Як зазначає Н.О. Армаш, «керівники – це різновид посадових осіб, наділених адміністративною владою стосовно очолюваного ним певного формально-організованого колективу, які здійснюють внутрішньоорганізаційне

управління ним..., мають досить широкі повноваження щодо кадрових та організаційних питань діяльності органів виконавчої влади, а й одноособово проводять політику держави на різних рівнях» [10]. Тут поперед усього мається на увазі «не особа керівника, а його посада, яка розуміється як структурна одиниця апарату державного органу, на яку покладено встановлене нормативними актами коло службових (організаційно-розпорядчих) повноважень і, отже, сама посада зумовлює статус, власне, керівників органів виконавчої влади». Безпосереднє ж керівництво органом здійснюється керівником (переважно у вигляді видання відповідних підзаконних актів (розпоряджень, наказів) із реалізації покладених на орган функцій та завдань.

Зокрема, В.І. Кіяшко [11] відмічає, що термін «керівник» дослівно означає «управляти, направляти і бути на чолі чого-небудь. Керівники – це різновид посадових осіб, наділених адміністративною владою по відношенню до очолюваного ним формально організованого колективу, які здійснюють внутрішньоорганізаційне управління ним. Керівник – особа, яка очолює колектив і використовує надану йому владу для впливу на поведінку людей, що у ньому працюють».

Дещо синонімічним до терміну «керівник» є термін «посадова особа». Так, Я. Мороз зазначає, що поняття «посадова особа» широко використовується у нормативно-правових актах різних галузей права [12], і робить висновок, що керівник відповідає всім ознакам поняття «посадова особа», оскільки він відповідає за діяльність підприємства.

Особливо цікавим тут є зауваження, що «особа може вважатися посадовою не тільки під час здійснення відповідних функцій чи виконання обов'язків постійно, але й під час тимчасового виконання за спеціальним повноваженням, за умови, якщо зазначені функції та обов'язки покладено на неї правомочним органом або правомочною посадовою особою».

Разом із тим, як за Н.О. Армаш, стосовно органів виконавчої влади надана їх керівни-

кам дискреція є не абсолютною і обмежується тими цілями діяльності органу, які зазначені у відповідних установчих документах (положеннях, статутах, спеціальних законах).

Таким чином, для керівника такого органу, як прокуратура, суттєвими є його службові повноваження, поєднані з установчими документами (положеннями, статутами, спеціальними законами) з організації діяльності прокуратури. Важливе місце тут має правосуб'єктність керівника прокуратури – передбачена нормами права здатність (можливість) бути учасником, стосовно теми дослідження, адміністративних правовідносин.

До категорії керівників органів прокуратури можна віднести Генерального прокурора України та підпорядкованих йому прокурорів (ст.1 Закону України «Про прокуратуру» [2]); їх відносини між собою є суцільно ієрархічними за структурою – «з підпорядкуванням нижчестоящих прокурорів вищестоящим» (п.1 ст.6). Сьогодні Генеральний прокурор України має першого заступника та вісім заступників, з яких два є відповідно також прокурором м. Київ та прокурором Автономної Республіки Крим.

Керівниками типових самостійних структурних підрозділів прокуратури по областях та підпорядкованих прокуратур, є прокурор області, перший та три заступники прокурора області; посадовці відділів: роботи з кадрами; організаційно-контрольного; управління нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство; нагляду за додержанням законів органами внутрішніх справ при провадженні дізнання та досудового слідства; нагляду за додержанням законів органами внутрішніх справ при провадженні оперативно-розшукової діяльності; нагляду за додержанням законів спецпідрозділами та іншими установами, які ведуть боротьбу з організованою злочинністю і корупцією; нагляду за додержанням законів органами податкової міліції при провадженні оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства; нагляду за додержанням законів

органами СБУ, державної митної служби та державної прикордонної служби при проведенні оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства; приймання, опрацювання та аналізу оперативної інформації; підтримання державного обвинувачення в судах; нагляду за розслідуванням кримінальних справ слідчими органів прокуратури; слідчого відділу; організаційно-методичного відділу; захисту конституційних прав і свобод громадян та інтересів держави; представництва інтересів громадян та держави в судах; захисту інтересів громадян і держави у сфері земельних відносин. Крім того, старші помічники прокурора області з питань: захисту інтересів громадян та держави при виконанні судових рішень; нагляду за додержанням законів на підприємствах оборонної промисловості; з питань правового забезпечення; нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням свободи громадян; статистики; захисту прав громадян та інтересів держави при застосуванні законів про адміністративні правопорушення; захисту прав і свобод дітей; з питань нагляду за додержанням і застосуванням законів на транспорті; захисту прав громадян та інтересів держави в екологічній сфері; забезпечення доступу до публічної інформації та з міжнародно-правових доручень. А також керівники міських, районних, міжрайонних та прирівняних до них прокуратур.

До речі, В.П. Півненко зазначає, що «прокурор – офіційна посадова особа органів прокуратури. Під поняттям «прокурор» розуміють не тільки осіб, які очолюють окремі органи прокуратури, що складають її систему, а й їх заступників, старших помічників, помічників, начальників управлінь, відділів, їхніх заступників, старших прокурорів і прокурорів управлінь і відділів, які діють в межах своєї компетенції і представляють певну структуру в системі органів прокуратури». Відповідно, прокурорські працівники – це «прокурори, слідчі органів прокуратури та науковці й пе-

дагоги установ прокуратури, яким у передбаченому порядку присвоєні відповідні класні чини (чи військові звання щодо органів і установ військової прокуратури)» [13, с.36, 38].

М.К. Якимчук розмежує управлінську працю в органах прокуратури на керівну, виконавчо-розпорядницьку і допоміжну (технічну) діяльність. Як за ним, то «*керівна діяльність в сфері управління (органів прокуратури. – Авт.) виражається в постановці конкретних цілей і завдань і в рішенні принципових питань щодо засобів і методів їхнього досягнення, а також у визначенні компетенції підвідомчих органів управління й окремих посадових осіб*» [14, с.103].

Деякі аспекти кадрової політики в органах прокуратури, в тому числі, щодо особливого характеру діяльності її керівників, прокурорів і слідчих прокуратури розкриті В.Т. Маляренко [15], Є.М. Поповичем [16, с.178–235], структури Генеральної прокуратури України – І.Є. Марочкіним і П.М. Каркачем [17, с.22–31]. Зокрема, ними розглядаються «інші керівні працівники органів прокуратури» відповідно до структури Генеральної прокуратури – управлінь і відділів, а також самостійних управлінь та відділів. Особливостями визначення функціональних обов'язків структурних підрозділів цих прокуратур (так само як і в Генеральній прокуратурі) позначено предметний та зональний принципи.

Щодо більш глибокого розуміння поняття керівника в органах прокуратури, треба сприймати в якості таких посади «керівників прокуратур усіх рівнів і галузевих підрозділів», «керівників групи прокурорів», «керівників прокуратур областей та прирівняних до них прокуратур», «керівників низових прокуратур і галузевих підрозділів», а також як ієрархічно підпорядковані, але такі ж самі керівні, посади, наприклад, «керівників прокуратури та їх заступників».

Таким чином, згідно з щойно розглянутими зауваженнями В.П. Півненка, В.Т. Маляренка, І.Є. Марочкіна і П.М. Каркача, резюмуючи норми Закону України «Про прокуратуру», можна визначити, що *керівни-*

ками в органах прокуратури є їх працівники, які займають керівну посаду в органах прокуратури, або здійснюють на інших засадах керівництво роботою цих органів або окремих прокурорів чи прокурорських працівників відповідно до службових повноважень з організації діяльності прокуратури.

Не можна минути щодо цього й критичного зауваження з кількісного та якісного керівного складу органів прокуратури. Так, за М.К. Якимчук, «як підтвердження ненаукового підходу до розподілу в органах прокуратури кількості керівників, можна навести приклад Львівської області: з 360 працівників 111 працюють в апараті, 36 прокурорів, 36 заступників – вже половина всього штату – керівники. По Львівській області внесли конкретні пропозиції і поставили питання про скорочення обласного апарату на 10 %, що також, на нашу думку, потрібно провести і на місцях диференційовано» [14, с.105]. Це викликає нагальну потребу в проведенні додаткових наукових досліджень з обґрунтування реальної чисельності працівників не тільки обласних, але й міських, районних, міжрайонних та прирівняних до них прокуратур.

Особливе місце в діяльності керівників органів прокуратури займає їх адміністративна діяльність. Так, за аналогією з визначенням, наданим у монографії [18, с.7], *адміністративна діяльність органів прокуратури* – це урегульована нормами, адміністративного права їх виконавчо-владна діяльність, яка спрямована на утвердження верховенства закону, зміцнення правопорядку, захист від неправомірних посягань на закріплені Конституцією України незалежність держави, суспільний і державний лад, політичну та економічну систему, права національних груп і територіальних утворень; соціально-економічні, політичні, особисті права і свободи людини і громадянина; основи демократичного устрою державної влади, правовий статус місцевих рад народних депутатів, органів територіального громадського самоврядування.

Адміністративна діяльність органів прокуратури урегульовується нормами адміністра-

тивного права, які закріплені в Законі України «Про прокуратуру» [2] та в інших правових актах, і відповідно яких вона здійснюється їх керівниками.

Як відомо, в загальному вигляді *адміністративна діяльність керівника прокуратури* носить виконавчо-розпорядчий характер, за яким вони повинні виконувати приписи, встановлені нормами законодавства та вимагати цього ж від громадян, посадових осіб та установ. *Підзаконний характер* адміністративної діяльності керівника прокуратури полягає в тому, що виконавчо-розпорядча діяльність здійснюється задля виконання відповідних приписів і норм, а *державно-владний* – в тому, що повноваження органи прокуратури здійснюють від імені держави. Сюди також відноситься підзвітність та підконтрольність, профілактична спрямованість діяльності прокуратури.

Треба зазначити, що адміністративна діяльність керівника в органах прокуратури розподіляється на організаційну діяльність із виконання визначених завдань, та зовнішньосистемну діяльність. І.П. Голосніченко та Я.Ю. Кондратьєв зазначають, що організаційна діяльність спрямована на «упорядкування управлінських відносин, які виникають, з питань організації самої системи та структури..., забезпечення необхідних умов для її функціонування», а позасистемна адміністративна діяльність пов'язана з регулюванням відносин у суспільстві.

В цілому, керівники органів прокуратури здійснюють адміністративну правоохоронну діяльність в об'ємі їхньої компетенції по відношенню до різних суб'єктів правовідносин, зокрема громадян, посадових осіб та установ, і обумовлена специфікою виконання означеними громадянами, посадовими особами та установами відповідних норм законів, приписів, правил щодо забезпечення їх діяльності.

Окремі засади здійснення адміністративної правоохоронної діяльності керівниками органів прокуратури визначені В.В. Шубою [19, с.14–15] – так, керуючись адміністративно-правовими нормами, керівники органів про-

куратури визначають межі належної, допустимої та рекомендованої поведінки учасників адміністративно-правових відносин; вони володіють правом порушення справи про адміністративне правопорушення та здійснювати провадження з розгляду звернень громадян; здійснюють захист прав суб'єктів адміністративно-правових відносин у діяльності органів прокуратури України і спонукають до виконання адміністративних обов'язків як за допомогою як специфічних адміністративних заходів впливу, так і в порядку адміністративного судочинства.

Таким чином, нормативно-правове регулювання адміністративної діяльності керівника прокуратури потребує свого подальшого вдосконалення у напрямку забезпечення належного виконання органами прокуратури України своїх конституційних функцій в світі адміністративної реформи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Правознавство : підручник / [В. Ф. Опришко, Ф. П. Шульженко, С. І. Шимон та ін.] ; за заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. – К. : КНЕУ, 2003. – 767 с.
2. Закон України «Про прокуратуру» : від 05.11.1991 р., № 1789–ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.
3. Правознавство : підручник / за ред. В. В. Копейчикова, А. М. Колодія. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 748 с.
4. Конституційне право України : підруч. : У 2 т. Т. 2 / за ред. В. Ф. Погорілка. – К. : Юрид. думка, 2006. – 800 с.
5. Судові та правоохоронні органи України : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / А. П. Гель, Г. С. Семаков, С. П. Кондракова. – К. : МАУП, 2004. – 272 с.
6. Юзікова Н. С. Судові та правоохоронні органи України : навчальний посібник. – Вид. четверте, перероб. і допов. – К. : Істина, 2006. – 320 с.
7. Указ Президента України «Про відповідальність керівників органів виконавчої влади та прокуратури в забезпеченні законності і

правопорядку, прав і свобод громадян на території Одеської області» : від 28.08.2003 р., № 944/2003 // Урядовий кур'єр. – 30.08.2003. – № 161.

8. Гусарев С. Д. Юридична деонтологія (Основи юридичної діяльності) : навч. посіб. / Гусарев С. Д., Тихомиров О. Д. – 2-ге вид., перероб. – К. : Знання, 2006. – 487 с.

9. Наказ Генерального прокурора України «Про організацію роботи і управління в органах прокуратури України» : від 19.09.2005 р., № 1гн [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=163800.

10. Армаш Н. О. Керівник органу виконавчої влади: адміністративно-правовий статус / Армаш Надія Олексіївна. – Запоріжжя : ГУ «ЗІДМУ», 2006. – 248 с.

11. Кіяшко В. І. Поняття та роль керівника в діяльності сучасного підприємства / В. І. Кіяшко // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 221–224 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2008-1/08kvidcp.pdf>.

12. Мороз Я. Тлумачення поняття «посадова особа» / Ярослава Мороз [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://buhgaltera.blogspot.com/2009/01/blog-post_2779.html.

13. Півненко В. П. Прокурорський нагляд в Україні : навч. посіб. / В. П. Півненко. – Х. : Харків юрид., 2008. – 304 с.

14. Якимчук М. К. Проблеми організаційно-правового забезпечення наукової організації управління в органах прокуратури України / М. К. Якимчук // Науковий вісник Чернівецьк. ун-ту. – 2001. – Вип. 121: Правознавство. – С. 103–108.

15. Лукомський В. С. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України : підручник / [Лукомський В. С. та ін.] ; за ред. Маляренко В. Т., Ковальського В. С., Захарова О. С., Білоуса В. Т. – 3-є вид. – К. : Юрінком Інтер, 2007. 352 с.

16. Попович Є. М. Шляхи розвитку прокуратури України : монографія / Є. М. Попович. – Х. : Торнадо, 2009. – 352 с.

17. Прокурорський нагляд в Україні : підручник [для юрид. вузів і факультетів] / [І. Є. Марочкін, П. М. Каркач, Ю. М. Грошевий та ін.] ; за ред. проф. Марочкіна І. Є., Каркача П. М. – Харків : Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого, 2004. – 307 с.

18. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ. Загальна частина : підручник / під заг. ред. І. П. Голосніченка, Я. Ю. Кондратьєва. –

Київ : Укр. акад. внутр. справ, 1995. – 177 с.

19. Шуба В. В. Адміністративно-правові відносини в діяльності органів прокуратури: загальнотеоретичні аспекти : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В. В. Шуба ; Нац. юрид. акад. України імені Ярослава Мудрого. – Харків, 2007. – 20 с.

Курись А. С. Нормативно-правові засади адміністративної діяльності керівника в органах прокуратури України / Курись А. С. // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 483–490 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11kasori.pdf>

Виконано аналіз теоретичних положень та нормативно-правового регулювання засад адміністративної діяльності керівника в органах прокуратури України, а також визначені шляхи подальшого вдосконалення організаційно-правового забезпечення функціонування прокуратури України.

Курись А.С. Нормативно-правовые основы административной деятельности руководителя в органах прокуратуры Украины

Выполнен анализ теоретических положений и нормативно-правового регулирования основ административной деятельности руководителя в органах прокуратуры Украины, а также определены пути дальнейшего усовершенствования организационно-правового обеспечения функционирования прокуратуры Украины.

Kuris' A.S. Standard-Legal Bases of Administrative Activity of the Head in Bodies of Office of Public Prosecutor of Ukraine

The analysis of theoretical positions and is standard-legal regulation of bases of administrative activity of the head in bodies of Office of Public Prosecutor of Ukraine is made, and also ways of the further improvement of organizational-legal maintenance of functioning of Office of Public Prosecutor of Ukraine are defined.